Subota, 28.03.2020.g.

Prije nekoliko minuta, tražio sam po internetu najnovije vijesti o pandemiji

koronavirusa. I ponovno naletim na sliku Anamarije, djevojke predivnog

srca, jedine žrtve potresa u Zagrebu, a ispod slike je stajala ona predivna

rečenica, koju je napisala u zadnjoj svojoj zadaći iz vjeronauka:

"Hvala ti, Isuse, što jesi i što ćeš uvijek biti moj jedini najbolji

prijatelj..."

Na lice mi je došao smiješak, suze su krenule niz lice a u srcu duboka

radost.

Moj jedini najbolji prijatelj...

Ne sjećam se da sam ikad, usprkos mojem obraćenju i predaji cijelog mojeg života Gospodinu Isusu, izrekao ovakve riječi...iz kojih mi zrači tolika predanost i ljubav jednog čistog srca svome Stvoritelju...

I već sam u svoje srce spremio ovu predivnu zahvalu. Znam da ću ju u svojim molitvama malo modificirati, ali znam da ću se svaki put sjetiti te divne djevojke i zamoliti je da moli za mene i sve nas.

Jer, u takvo predivno srce bila je usađena i predivna duša koja je, sudeći prema ovoj divnoj molitvi zahvale i priznanju vjere, uvijek bila na putu svetosti, putu vršenje svete Božje volje za svoj život ...

Mnogo toga ne znam o toj dragoj djevojci.

Mnogo toga ne znam ni o njezinom vršenju svete Božje volje za svoj

život.

No, ono što znam je to da se moje srce ne da prevariti. Od mojeg

obraćenja, moje me srce nikad nije prevarilo. Uvijek je titralo u radosti

kada sam negdje, u nečemu ili nekome osjetio Božu prisutnost. I najčešće

su tu radost pratile suze u mojim očima.

Tako je bilo i sada kada sam ponovno pročitao ovu rečenicu drage

Anamarije:

"Hvala ti, Isuse, što jesi i što ćeš uvijek biti moj jedini najbolji

prijatelj..."

Koliko radosti i nade za sve nas u ovoj maloj molitvi zahvale iz predivnog

djevojačkog srca!

Draga Anamarijo, moli za nas!

Isuse moj preljubljeni, hvala ti za to divno stvorenje koje si na ovakav

predivan način poslao u moj život!

GOSPODIN MOJ, I BOG MOJ, I SVE MOJE!